

V. А това ме кара да вѣрвамъ че
 Майсторътъ е жертва на Никола
 I Невѣрникъ си – затова приказвашъ
 V Такъвъ да съмъ. Че пакъ ще повтора
 Ако бѣхме съгласни и честни
 И безъ сѣнка мостътъ би закрѣпналъ
 Ама тъй е: щомъ завистъ разяжда
 Гърдитѣ ни! ... Тозъ майсторъ Никола
 Завистливъ е ... отъ завистъ умира
 I Не говори тъй – въ грѣхъ да не изпаднемъ
 V Запомнете: Съ болка ви го казвамъ:
 Майсторъ Манолъ чужди грѣхъ изплаща.
 II Я мълчи бе! Безъ този мостъ ний сме
 Изгубени и опропаствени
 /погледва/ Престанете! Майсторъ Манолъ иде!
 IV На сѣнка се, горкиятъ обърна
 Задъхвамъ се, когато го видя
 V Искамъ да му кажа
 I Много късно!
 /Пристигатъ майсторъ Манолъ съ шурчето си Смилъ/
 Смилъ /Изправя единъ панъ и покана баща си/
 Посѣдни тукъ. Обѣдъ приближава
 Щомъ похапнемъ – ей тукъ подъ тазъ сѣнка
 Ще починемъ, че отъ рани зори
 Кракъ не си подгъналъ да отдъхнешъ.
 Манолъ /Сѣдайки/
 Благодаря! Голѣмъ да пораснешъ
 Смилъ И да стана майсторъ като тебе
 Майстор. Щомъ желашъ. Защо не мой Смилчо
 Пожелай ли човѣкъ нѣщо въ себе си –
 Наполовина то е постигнато
 А отъ сърдце щомъ работишъ весь день
 Готово е – ти ще бѣдешъ майсторъ